

Sygn. akt IV P 68/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska - Rozmus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Racis

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa K. W.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o odprawę emerytalną

I zasądza od pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego w O. na rzecz powoda K. W. kwotę 35.568 (trzydzieści pięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt osiem) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej,

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty (...) (...)

IV P 68/17

UZASADNIENIE

Powód K. W. wniósł pozew skierowany przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 35.700 zł z odsetkami od dnia 01.06.2014r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, iż był zatrudniony u pozwanego na stanowisku dyrektora od 01.05.2004r. do 31.05.2014r. Rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na skutek wypowiedzenia dokonane przez pracodawcę. Powód stoi na stanowisku, iż przysługuje mu odprawa emerytalna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, w oparciu o art. 28 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Powołano się na orzecznictwo uzasadniające stanowisko strony powodowej. W tym, wskazano, iż w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zmiana statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92 (1) kp, czy też art. 28 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych. Podkreślono, że pozwany jest jednostką budżetową Skarbu Państwa, będącą w strukturze Ministerstwa Obrony Narodowej.

W piśmie z dnia 08.04.2017r. (k. 25) w związku z treścią złożonego zaświadczenia pozwanego o wysokości wynagrodzenia miesięcznego powoda, strona powodowa skorygowała wysokość dochodzonego roszczenia poprzez

żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 35568 zł wraz z odsetkami od dnia 01.06.2014r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew Wojskowe Biuro Emerytalne w O. wniosło o oddalenie powództwa.

Wskazano, że wartość przedmiotu sporu winna wynosić 35568 zł z uwagi na wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. Podniesiono, że podstawę roszczenia stanowi art. 28 ustawy z 16.09.1982r. o pracownikach urzędów państwowych. W uzasadnieniu odniesiono się do szerokiego orzecznictwa dotyczącego przysługiwania odpraw na podstawie art. 92 (1) kp, art. 28 ustawy z 16.09.1982r. o pracownikach urzędów państwowych oraz odprawy wypłaconej żołnierzowi w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej na podstawie przepisów ustawy z 11.09.2003r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. M.in. wskazano na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31.05.1989r. (III PZP 52/88). Podkreślono związek między ustaniem zatrudnienia , a przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Każdorazowa ocena zasadności nabycia prawa do odprawy wymaga zbadania czy któryś z określonych związków występuje. W ocenie pozwanego na gruncie niniejszej sprawy ocena taka jest negatywna.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód od dnia 01.05.2004r. ma ustalone prawo do emerytury wojskowej.

(dowód: decyzja k. 7-7v)

W okresie od 01.05.2004r. do 31.05.2014r. powód zatrudniony był w Wojskowym Biurze Emerytalnym w O. na stanowisku dyrektora. Do rozwiązania umowy doszło na skutek wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę zgodnie z art. 30 par. 1 pkt2 kp.

(dowód: świadectwo pracy k. 8-8v)

Pismem z dnia 14.02.2017r. powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz odprawy emerytalnej, jednak pozwany odmówił.

(dowód: wezwanie k. 9-9v, pismo k. 10)

Powód zatrudniony był 20 lat w urzędach.(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Odmienna była natomiast ocena prawna istniejących okoliczności.

Powód w niniejszej sprawie dochodził odprawy rentowej w oparciu o przepis art. 28 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych z dnia 16 września 1982 r. (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1511). Zgodnie z przywołaną normą, urzędnikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką przysługuje jednorazowa odprawa:

- 1) po dziesięciu latach pracy w urzędach - w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia;
- 2) po piętnastu latach pracy w urzędach - w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia;
- 3) po dwudziestu latach pracy w urzędach - w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Do okresu pracy w urzędach wlicza się okres zatrudnienia w innych zakładach pracy na zasadach określonych w przepisach, o których mowa w art. 22 ust. 2 (ust.2). Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy. (ust.3).

Należy przychylić się do stanowiska prezentowanego przez stronę powodową w zakresie oceny prawa powoda do odprawy emerytalnej.

Bezsporny jest fakt, iż powodowi w 2004r. ustalono prawo do emerytury. Następnie w okresie od 01.05.2004r. do 31.05.2014r. pracował w pozwanym Biurze. Wątpliwości dotyczyły kwestii czy fakt posiadania już prawa do emerytury i jej otrzymywania pomimo trwania stosunku pracy daje powodowi prawo do otrzymania odprawy emerytalnej. Pozwany kwestionował także związek pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem przez powoda na emeryturę. Dlatego, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2000 r. w sprawie I PKN 96/00 stwierdził, iż art. 21 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych a także **art. 28** ust. 1 i 3 ustawy o pracownikach urzędów państwowych **nie określa momentu przejścia na emeryturę lub rentę ani też nie uzależnia prawa do odprawy od ustania stosunku pracy**, odmiennie niż czyni to przepis art. 92[1] § 1 Kodeksu pracy, który przyznaje prawo do odprawy pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty inwalidzkiej lub emerytury, którego stosunek ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. Nie mniej jednak Sąd w swych rozważaniach odniesie się także do kwestii ww związku.

„W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zmiana statusu pracownika lub pracownika - emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92(1) § 1 KP. Następuje ono zawsze i tylko przez ustanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Zmiana statusu prawnego pracownika, również pracownika posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta), wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania jego stosunku pracy pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. W tym znaczeniu kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę nie jest wykluczone. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę pozostaje bez znaczenia okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnień do takiej odprawy.” (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 9 grudnia 2015 r. I PK 1/15)

Z poczynionych ustaleń wynika, iż powód nie korzystał dotychczas z prawa do odprawy emerytalnej.

W wyroku z 4 czerwca 2002 r., sygn. akt I PKN 346/01, Prawo Pracy rok 2003, z. 1, s. 35, Sąd Najwyższy wskazał, że „przejściem na emeryturę jest zamiana statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta. Następuje ono zawsze i tylko przez rozwiązanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba pobierająca emeryturę nie przestaje być pracownikiem. Ani nabycie przez pracownika prawa do emerytury, ani przyznanie świadczenia, ani nawet jego wypłata nie stanowią zdarzeń powodujących ustanie zatrudnienia. Pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia”. Także w innych orzeczeniach Sąd Najwyższy opowiadał się przeciwko restrykcyjnym poglądom, a zwłaszcza praktyce, przyjmującej, że skorzystanie przez pracownika z uprawnień emerytalnych w czasie trwania zatrudnienia powoduje utratę prawa do odprawy emerytalnej w chwili, gdy nastąpi rozwiązanie stosunku pracy. Zdaniem Sądu Najwyższego, dla nabycia prawa do odprawy nie jest konieczne przejście na emeryturę lub rentę równocześnie z rozwiązaniem z tego powodu stosunku pracy. Ponadto przepisy szczególne przewidujące prawo do tego rodzaju odpraw pieniężnych z reguły nie określają jednego lub kilku rodzajów związku, jaki ma zachodzić między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę lub rentę, a zwłaszcza nie przewidują możliwości pozbawienia prawa do odprawy pracowników przechodzących na emeryturę, którzy - kontynuując zatrudnienie - nabyli i korzystali z prawa do emerytury lub renty (por. wyrok z dnia 13 kwietnia 1999 r., sygn. akt I PKN 654/98, OSNAP rok 2000, Nr 13, poz. 502, uchwała z 25 stycznia 2002 r., sygn. akt III ZP 24/01, OSNAP rok 2002, Nr 9, poz. 202, uchwała z 7 stycznia 2000 r., sygn. akt III ZP 18/99, OSNAP rok 2000, Nr 24, poz. 888).

Przytoczone poglądy Sądu Najwyższego wskazują jednoznacznie na kierunek interpretacji przywołanych przepisów i oceny prawnej stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie. Zakończenie stosunku pracy i przejście na emeryturę przez powoda pozostawało ze sobą w związku czasowym. „Związek między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury lub renty może mieć charakter przyczynowy (rozwiązanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do świadczenia), czasowy (rozwiązanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do świadczenia niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy), bądź czasowo-przyczynowy (przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest nabycie prawa do emerytury lub renty i rozwiązanie następuje w chwili przyznania świadczenia). Między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczenia może zachodzić także związek funkcjonalny, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje przed spełnieniem warunków uprawniających do emerytury lub renty inwalidzkiej, ale nabycie prawa do jednego z tych świadczeń i przyznanie świadczenia po ustaniu zatrudnienia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej rozwiązanie stosunku pracy (zob. np.: wyrok z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99 OSNP 2000 nr 24, poz. 888; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 149/10 i tam powołane orzecznictwo; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2015 r. II PK 136/14, i tam powołane orzecznictwo).” (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 8 grudnia 2015 r. I PK 345/14) Jednocześnie powód dotychczas nie nabył odprawy emerytalnej, a z kolei rozwiązanie stosunku pracy z pozwanym doprowadziło do sytuacji, w której pracownik zyskał status tylko emeryta.

Tym samym, w ocenie sądu orzekającego, stanowisko prezentowane przez stronę powodową należało uznać za słuszne i uzasadniające dochodzone roszczenie. Wraz z rozwiązaniem stosunku pracy z pozwanym powód zyskał status emeryta, a nie otrzymując wcześniej odprawy emerytalnej zyskał do niej prawo. W związku z powyższym, w oparciu o art. 28 ust. 1 pkt. 3 ustawy o pracownikach urzędów państwowych z dnia 16 września 1982 r. orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku. Zasadzając odprawę uwzględniono kwotę wynikającą z zaświadczenia przedłożonego przez stronę pozwaną.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 kpc w zw. z par. 9 pkt 1 podpunkt 2 w zw. z par. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

W punkcie trzecim wyroku orzeczono o rygorze natychmiastowej wykonalności (art. 477(2) par. 1 kpc).

SSR Grażyna Giżewska- Rozmus